RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 214.682 van 18 juli 2011
in de zaak A. 195.944/XIV-32.061

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iftara Mohammad
kantoor houdend te 9000 Gent
Franklin Rooseveltlaan 70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 38.797 van 16 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5456 van 26 maart 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elisa Van Broeck, die loco advocaat Iftara Mohammad verschijnt voor de verzoeker, en attaché Sara Bottu, die verschijnt voor de verwerende partij, en, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 11 maart 2009 België binnen en verklaart zich op 12 maart 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 november 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 februari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (Vreemdelingenwet) Hij licht dit als volgt toe:

> "De rechter in vreemdelingenzaken dient een beslissing te nemen binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep.
> Het beroep werd ingediend op 2 november 2009. Het arrest werd geveld op 16 februari 2010. De bestreden beslissing heeft de voorgeschreven termijn overschreden en dient dan ook als niet bestaand beschouwd te worden.
> Het middel is gegrond.".

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 39/76, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet neemt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken een beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep.

De wet voorziet geen sanctie bij overschrijding en het gaat om een termijn van orde, geen vervaltermijn. Het enkele feit van de overschrijding van die termijn leidt dus niet tot de cassatie van het bestreden arrest. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit als volgt toe:

> "De beslissing van tweede verweerster is ondertekend door de adjunct-commissaris en niet de commissaris-generaal. Noch is er aangetoond of gemotiveerd dat de commissaris-generaal verhinderd was. Aldus is er schending van art. 57/9 Vw.
> Dat de bestreden beslissing deze schending niet ambtshalve opwerpt maakt een schending uit en kan dit middel alsnog opgeworpen worden.".

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. Daargelaten de vraag of het geen nieuw middel betreft dat niet voor het eerst in cassatie kan worden opgeworpen, blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2009 door de commissaris-generaal zelf en niet door een adjunct-commissaris is ondertekend. Het tweede middel mist feitelijke grondslag.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2, sub e, en artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Hij licht dit als volgt toe:

> "Verzoeker zijn identiteit en zijn afkomst alsook de problematiek die zijn broer heeft ondervonden en met de dood heeft betaald worden niet in twijfel getrokken.
>
> De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen zoals aangehaald in het laatste middel.
>
> Er dient immers geen bewijs voorgelegd te worden van een individuele bedreiging.
>
> Tot nu toe wordt vluchtelingen asiel verleend als zij kunnen aantonen dat zij in hun persoonlijke geval in hun land van herkomst ernstig risico lopen. Het Hof van Justitie zegt in een arrest van 17 februari 2009 dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat zij persoonlijk worden bedreigd als zij worden teruggestuurd. Het aantonen van een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst zou voldoende zijn.
>
> Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid van zijn relaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Het wereldrapport 2009 uitgegeven door Human Rights Watch bevestig dat zelfs nu nog etnische Albanezen bescherming nodig hebben (reeds aanwezig stuk in het administratief dossier).".

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

12. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

In het bestreden arrest wordt eerst gesteld dat de motieven inzake subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend kunnen zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen. Vervolgens wordt tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus besloten omdat de verzoeker "in zijn verzoekschrift de ongestaafde bewering (herhaalt) dat hij riskeert om gevangengezet te worden" en omdat "dergelijke blote affirmatie (niet) volstaat (…) om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst zoals de definitie van subsidiaire bescherming voorschrijft".

De verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die beoordeling de bepalingen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus heeft geschonden. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juli tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**